

เกี่ยวก้อย

บทที่ 25

ฉันชื่อนางสาว กฤตยา มนตรี

คนอื่น ๆ พูดเสมอว่า ชีวิตของฉันช่างราบรื่นมีความสุข เอาฉันไปเปรียบเปรยว่าเหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยาย ครอบครัวอบอุ่นฐานะร่ำรวยสมบูรณ์พร้อม.....

อู้อู ใครจะรู้ว่าฉันพบกับเรื่องเลวร้ายที่สุดที่น้อยคนจะคาดคิดถึงตอนนั้นฉันหาทางออกไม่ได้ คิดสั้น ๆ จะฆ่าตัวตายหลายหน มองหน้าตัวเองในกระจกที่รักก็ได้แต่ร้องไห้ โกรธเกลียดตัวเองและคนรอบข้าง ตอนนั้นทุกอย่างจบลงด้วยดีแล้ว

คงเป็นผลกรรมที่ฉันเคยทำไว้กรรมัง ทำให้ฉันโง่สนธิ หลงรักหลงเชื่อพี่กรสนธิใจ ฉันหูหนวกตาบอด ไม่ว่าเขาจะใช้กลอุบายหลอกลวงตื้น ๆ ยังไงก็เชื่อ

พี่กรเคยเป็นนักเรียนแพทย์ แต่ว่าเกิดปัญหาบางอย่างขึ้นทำให้เขาถูกพิจารณาว่าทำความผิดจนต้องลาออก ครอบครัวเขามีฐานะดีทุกคนรักชื่นชมในตัวเขา ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงเขาก่อกรรมทำชั่วอะไร

เขาเข้ามาทำงานนี้.. ส่วนหนึ่งเพราะความแค้นเคืองสังคมและโชคชะตา และอีกส่วนหนึ่งเพราะว่ามันเป็นหนทางเดียวที่จะหาเงินทองมาดบตาพ่อแม่ญาติพี่น้องถึงความสำเร็จในหน้าที่การงาน แล้วเงินทองที่หาได้ง่าย ๆ บนความทุกข์ทรมานยากเข็ญของคนอื่น ก็ทำให้เขาหลงเพลินจนลืมนึกถึงความผิดชอบชั่วดี ลืมคิดไปว่าสุดขอบของการก่อกรรมทำเข็ญ ก็คือการต้องชดใช้หนี้กรรม และไม่มีใครหยั่งรู้ได้หรือกว่าใครจะต้องชดใช้หนี้กรรมไปนานแค่ไหนอย่างไรบ้าง มีนรกขุมใด รออยู่ และทัณฑ์ทรมานจะหนักหนาสาหัสขนาดไหน.....

อู้อู ฉันกลายเป็นนักเทศน์ไปแล้วหรือนี่ คำกักรรม สองคำกักรรม ก็การฟังเทศน์ปฏิบัติธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการบำบัดรักษาเนี่ยา ฉันฟังแล้วเห็นด้วยก็เลยจำมาบอกมาเล่า

พูดถึงกร ก็ต้องพูดถึงถมทองด้วย เธอเองก็โดนกรวางยาและหลอกฉีดยา จนต้องรับการบำบัดรักษาเช่นกัน ถมทองยุแหย่ให้ฉันแตกแยกกับต้อยติง ฉันคบกับถมทองนานหลายปี เข้าใจว่าเธอเป็นเพื่อนพอเกิดเรื่องร้าย ๆ ฉันจึงได้รู้ความหมายของคำว่า “เพื่อนที่แท้จริง”

ต้อยติง กลายมาเป็นเหมือนลูกสาว คนเล็กของคุณพ่อคุณแม่ แต่เจ้าหล่อนก็ไม่ยอมย้ายเข้ามาพักอาศัยในบ้านเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่พวกเราเรียกร้อง คงพักกับอาจารย์พรณี ซึ่งมาที่บ้านเราที่รักที่ชม เธอไม่ขาดปาก

ไม่มีใครมีข้อสงสัยในตัวของเธอกล้าพรั้า ที่ถมทองพูดเสมอว่า “ไม่มีหวันอนปลายเท้า” คนนี้ ทุกคนรักเธอ

และนายกฤตการ พี่ชายฉัน ก็ยังมีความรู้สึกที่ลึกซึ้งต่อเจ้าหล่อนมากขึ้นทุกวัน

เขาเป็นคนแรกที่ฉันเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง เรื่องที่ฉันถูกนายกรหลอกลวงจนฉีดยาแล้วต้อยติงพยายามที่จะปกป้องรักษาให้หายตลอดไปจนถึงสาเหตุความตายของมดแดง พี่ชายให้กำลังใจฉัน ที่จะบอกกับคุณพ่อคุณแม่ และแจ้งเรื่องกับตำรวจ คุณพ่อคุณแม่ตกใจและเสียใจ แต่ท่านก็รักฉันและรู้ว่าควรจะทำอะไรต่อไป ท่านไม่อายเพื่อน ๆ ที่มาไถ่ถาม หวังให้เรื่องนี้เป็นตัวอย่างไม่ให้เรื่องร้ายเกิดขึ้นกับครอบครัวของใครอีก

ไม่นานนายกรและพรรคพวกก็ถูกจับ ส่วนฉันเองได้รับการบำบัดรักษาพยาบาลดูแลอย่างถูกวิธีจนหายขาด

ฉันไม่ต้องการยาอีกแล้วและยังเกลียดกลัวมันเป็นที่สุด ฉันได้พบเพื่อน ๆ ที่มารับการบำบัดรักษาหลายคนทำให้รู้ว่าคนเราริเริ่มลองยาจนติดด้วยด้วยสาเหตุและเหตุผลที่แตกต่างกัน

บางคนสมัครใจและบางคนก็ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ บางคนหลงผิดคิดว่ายาเมาเป็นหนทางคลายทุกข์

แต่ว่า คนเราก็ต้องมีความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นแหละ ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ใช่คนแล้วละ แต่เมื่อมีความทุกข์ คนดี ๆ ต้องผ่านมันอย่างมีสติ อย่างน้อยก็มองความทุกข์เฉพาะหน้าเป็นเรื่องทดสอบท้าทาย มิใช่กระโจนเข้าหาอบาย หลับหูหลับตา ยอมเป็นทาสของมันเพื่อให้ลืมนความทุกข์เพียงชั่วครั้งชั่วคราว มันแก้ปัญหามาไม่ได้ หน้าซ้ำยังเพิ่มเติมปัญหาให้หนักหนาขึ้นอีก

นั่นไง ฉันสวมบทนักเทศน์อีกแล้ว

ตอนที่รถพยาบาลมาถึงบ้านริมน้ำ มดแดง ยังหายใจรวยริน แต่เธอถูกแทงเข้าที่สำคัญและเสียเลือดมากเกินกว่าจะเยียวยา

เธอตาย...

ต้อยตึงเศร้าเสียใจมากทั้งบาดเจ็บเพราะถูกซ้อมบอบช้ำจนต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลหลายวัน นายกระบุงเป็นห่วงตั้งแต่แรกและยิ่งรู้สึกผูกพันหลังจากที่ฉันเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง เขาไปนั่งเฝ้านอนเฝ้าไม่สนใจว่าใครจะคิดยังไง ขนาดพี่ไข่มุกโทรศัพท์มาตามก็แล้ว มาตามด้วยตัวเองก็แล้ว ก็ยังดึงตัวเขาออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ต้อยตึงลืมนตาที่ไรก็เห็นใบหน้าขริมๆ สายตาดำดีของพ่อพระเอกหนึ่งน้ำเน่า เจ้าหล่อนแปลกใจและอึดอัด บอกให้เขากลับบ้านแต่เขาทำเป็นไม่เข้าใจซะเฉยๆ

ฉันเองก็อยู่ในระหว่างการรักษาพยาบาล แต่ร่างกายของฉันแข็งแรงดีกว่าคนที่ถูกทำร้าย และจิตใจก็เข้มแข็งมากขึ้นทุกวันจึงกลับไปอยู่ที่บ้านและมาเยี่ยมคนป่วยหนักได้ เจ้าหล่อนกระซิบบอกฉันว่า

“บุงก็บอกพี่บุงเถอะว่าไม่ต้องมาคอยดูแลฉันหรอก เขาไม่ได้ติดค้างอะไรฉัน ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้”

“ทำไมเธอไม่บอกเขาเองล่ะ”

ฉันคิดว่าต้อยตึงคงกลัวคำตอบ ก็เลยทำเป็นไม่สนใจ เหมือนที่เธอเคยทำมาก่อนแล้วตอนที่พี่บุงตั้งท่าจับเธอ..... ก่อนที่พี่ไข่มุกจะตามมาง้อขอคืนดีกับเขานั้นแหละ

ต้อยตึงคงกลัวหนังเศร้าเรื่องเดิมจะฉายซ้ำ ก็เลยบอกฉันอย่างตึงอกตึงใจว่า

“บุงก็บอกพี่บุงด้วยว่าฉันขอเป็นแค่นางสาวนะ บอกเขาให้ไปกับพี่ไข่มุกเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

แต่ก็มีหลายครั้งเหมือนกัน ที่ฉันเห็นสายตาคู่คุณเธอมองพี่ชายของฉันว่ามันบอกความหวั่นไหวเกินพิภักดิ์ และฉันก็เห็นสายตาดำดีจริงใจที่เขา มองเธอบ่อยๆ ด้วย

แล้ววันดีคืนดี เขาก็จับมือเธอเฉยๆ จับโดยไม่มีเหตุผล ทั้งยังลูบแก้มบ้าง จัดผมบ้าง ให้แม่สาวน้อยที่เอียงหน้าหนีเขินๆ แล้วต่อๆ มาเขาก็ทำเหมือนมือเขาและมือเธอเป็นแม่เหล็กขั้วบวกขั้วลบที่ใกล้กันที่ไรเป็นต้องวิ่งเข้าเกาะติดกันยังงี้ยังงั้น

พี่กลดมาเยี่ยม ครั้นเห็นว่าน้องสาวอยู่ในความดูแลของคนทีวางใจได้ก็เลยเบาใจ คุณพ่อคุณแม่ก็ชอบพี่กลด ตั้งใจจะหางานดีๆ ให้ทำ พอฉันบอก เขาก็ตอบอย่างสุภาพ

“พี่ช่วยตัวเองมานานแล้ว ไม่อยากรบกวนใครอีก เท่าที่ครอบครัวของบุงก็ติดกับต้อยตึง ก็เป็นบุญคุณที่พี่ชดใช้ไม่ไหวแล้ว”

“ทำไมพี่กลดต้องพูดเรื่องชดใช้บุญคุณด้วย คุณพ่อคุณแม่ของบุงก็ช่วยใครไม่เคยคิดให้ใครมาตอบแทนอะไรเลย”

“ถึงแม้คนให้ไม่คิด แต่ว่าคนรับก็สมควรต้องคิด พี่เองติดค้างเจ้านายของพี่มากมาย ถ้าเขายังต้องการตัว พี่ก็ปลื้มตัวไม่ได้”

ฉันถามว่า “เจ้านายพี่กลดเป็นคนดีหรือเปล่านั้น”

พี่กลดไม่ใช่คนอ่อนหวาน แต่ว่ารอยยิ้มของเขาไม่มีลับลมคมในและประกายตาที่มองฉันก็ช่างอบอุ่นอ่อนโยน

“ไม่ถึงกับดีเลิศ แต่ว่าเขาก็ไม่ใช่คนเลว”

จนปานนี้ก็ยังไม่มีการรู้จริงๆ ว่าเจ้านายของพี่กลดเป็นใคร ทำอะไรอยู่ที่ไหน และเขาชักนำให้พี่กลดเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง

พี่กลดหายหน้าไป ฉันรู้แต่เพียงว่าพี่กลดอยู่ไม่เป็นที่ ส่งเสียงมาทางโทรศัพท์ ทักทายถามไถ่ทุกข์สุขเป็นระยะ ซึ่งทุกครั้งก็ทำให้ต้อยตึงดีอกดีใจ

เรารู้ว่าเขาเป็นพี่ชายที่รักเป็นห่วงน้องไม่แพ้ที่พี่บุงรักฉัน.....

ย้อนไปวันนั้น... ที่ต้อยตึงยังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล พี่กลดโทรศัพท์มาหาต้อยตึง ถามเธอว่าหายดีแล้วหรือยัง

“สบายขึ้นมากแล้วค่ะ พี่กลดทำไมไม่มา พี่คงยุ่งมากใช่ไหม...”

อีกฝ่ายตอบ เธอฟังแล้วหันมาบอกว่า พี่กลดกำลังจะย้ายไปอยู่ทางเหนือ ก็เลยต้องเคลียร์เรื่องค้างคั่งต่างๆ

พี่น้องพูดกันเพียงชั่วคราว ต้อยตึงก็คิดว่า “วันนี้เสียงพี่แปลกๆ มีอะไรหรือเปล่านั้น” แล้วฉันก็เห็นสีหน้าต้อยตึงเปลี่ยนแปลงเป็นทุกข์เป็นร้อน

“...พี่กลด แล้วพี่ไปที่นั่นได้อย่างไร... โอ ไม่นะ พี่อย่าทำอะไรเขาเนะ อย่าหาเรื่องใส่ตัวมันไม่คุ้มกันหรอก.....”

ฉันกับพี่บุงจ้องเธอไม่กระพริบเห็นสีหน้าเธอขาวซีด เธอมองเราด้วยประกายตาหวั่นไหววิตกกังวล จับใจความได้ว่ากลดกำลังอยู่กับใครสักคนที่เขาเคียดแค้นชิงชัง เธอพูดเสียงสั้น

“....สิ่งที่เขาทำ ต้อยตึงก็แค้น แต่ว่าเราไม่จำเป็นต้องลงมือ เขาสร้างกรรมแล้วก็ต้องชดใช้ เขากำลังใช้กรรมของเขาแล้ว อภัยให้เขาเถอะ ต้อยตึงทำได้ พี่ก็ต้องทำได้เหมือนกันสิ”

ฝ่ายนั้นพูดอะไรบางอย่าง เธอหนึ่งฟัง ตัวสั่น น้ำตาคลอตา

“โธ่เอ๊ย... โธ่... มันเลวถึงขนาดนั้นเทียวหรือ...”

“ต้อยตึง... มีอะไร.....” ฉันถามอย่างอยากรู้

